A BÍRÓSÁG VÉGZÉSE (nyolcadik tanács)

2023. november 16. *

„Előzetes döntéshozatal – A Bíróság eljárási szabályzatának 99. cikke – Az ítélkezési gyakorlatból egyértelműen levezethető válasz – Büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés – Európai elfogatóparancs – 2002/584/IB kerethatározat – A kibocsátó tagállam által nyújtandó garancia – Az 5. cikk 3. pontja – A társadalomba való visszailleszkedésre irányuló célkitűzés – A végrehajtó tagállam területén lakóhellyel rendelkező harmadik állambeli állampolgárok – Egyenlő bánásmód – Az Európai Unió Alapjogi Chartájának 20. cikke”

A C-636/22. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Corte d’appello di Lecce (leccei fellebbviteli bíróság, Olaszország) a Bírósághoz 2022. október 12-én érkezett, 2022. szeptember 28-i határozatával terjesztett elő a

PY

ellen kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtására irányuló,

a **Procura della Repubblica presso il Tribunale di Lecce**

részvételével folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (nyolcadik tanács),

tagjai: M. Safjan, tanácselnökként eljárva, K. Jürimäe, a harmadik tanács elnöke (előadó) és N. Jääskinen bíró,

főtanácsnok: M. Campos Sánchez-Bordona,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint a Bíróság az eljárási szabályzatának 99. cikke alapján, indokolt végzéssel határoz,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: olasz.

Végzést

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat (HL 2002. L 190., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 34. o.) 1. cikke (3) bekezdésének és 5. cikke 3. pontjának, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 7. cikkének értelmezésére irányul.

2 E kérelmet a procureur de la République près le tribunal de Rennes (a rennes-i elsőfokú bíróság mellett működő államügyész, Franciaország) által a PY ellen indított büntetőeljárás lefolytatása céljából 2022. május 23-án kibocsátott európai elfogatóparancs olaszországi végrehajtásával összefüggésben terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

A 2002/584 kerethatározat

3 A 2002/584 kerethatározat 1. cikke szerint:

„(1) Az európai elfogatóparancs egy tagállamban kibocsátott igazságügyi hatósági határozat, amely azt a célt szolgálja, hogy egy másik tagállam a büntetőeljárás lefolytatása, szabadságvesztés-büntetés, illetve szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása végett a keresett személyt elfogja és átadja.

(2) A tagállamok minden európai elfogatóparancsot a kölcsönös elismerés elve alapján és e kerethatározat rendelkezéseinek megfelelően hajtanak végre.

(3) E kerethatározat nem érinti az Európai Unióról szóló szerződés 6. cikkében biztosított alapvető jogok és alapvető jogelvek tiszteletben tartásának a kötelezettségét.”

4 E kerethatározatnak „Az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának mérlegelhető okai” című 4. cikke értelmében:

„A végrehajtó igazságügyi hatóság az alábbi esetekben tagadhatja meg az európai elfogatóparancs végrehajtását:

[…]

6. ha az európai elfogatóparancsot szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából bocsátották ki, amennyiben a keresett személy a végrehajtó tagállamban tartózkodik, amelynek [helyesen: annak] állampolgára vagy lakosa, és ez az állam vállalja, hogy saját hazai joga szerint végrehajtja a büntetést vagy a szabadságelvonással járó intézkedést;

[…]”

5 E kerethatározat 5. cikkének 3. pontja szerint:

„Az európai elfogatóparancsnak a végrehajtó igazságügyi hatóság által történő végrehajtását a végrehajtó tagállam joga az alábbi feltételekhez kötheti:

[…]

3. ha a személy, aki ellen az európai elfogatóparancsot büntetőeljárás lefolytatása céljából bocsátották ki, a végrehajtó tagállam állampolgára vagy lakosa, az átadás ahhoz a feltételhez köthető, hogy az érintett személyt – meghallgatása után – visszaszállítják a végrehajtó tagállamba, hogy ott töltse le a kibocsátó tagállamban rá kiszabott szabadságvesztés-büntetést vagy szabadságelvonással járó intézkedést.”

A 2008/909/IB kerethatározat

6 A kölcsönös elismerés elvének büntetőügyekben hozott, szabadságvesztés-büntetéseket kiszabó vagy szabadságelvonással járó intézkedéseket alkalmazó ítéleteknek az Európai Unióban való végrehajtása céljából történő alkalmazásáról szóló, 2008. november 27-i 2008/909/IB tanácsi kerethatározat (HL 2008. L 327., 27. o.) (9) preambulumbekezdése a következőket mondja ki:

„A büntetés végrehajtó államban történő végrehajtásának javítania kell az elítélt személy társadalmi beilleszkedésének esélyét. Az arról való meggyőződés érdekében, hogy a büntetés végrehajtó államban történő végrehajtása az elítélt személy társadalmi beilleszkedésének célját szolgálja-e, a kibocsátó állam illetékes hatósága olyan tényezőket vesz figyelembe, mint például az elítélt személy kötődése a végrehajtó államhoz, az, hogy az elítélt személy a végrehajtó államot tartja-e családi, nyelvi, kulturális, társadalmi vagy gazdasági kapcsolatai, illetve a végrehajtó állammal való egyéb kötődése helyének.”

7 E kerethatározatnak „Az európai elfogatóparancs kiadását követően hozott büntetések [helyesen: Az európai elfogatóparancs alapján hozott, büntetőjogi felelősséget megállapító határozatok] végrehajtása” című 25. cikke értelmében:

„A 2002/584/IB kerethatározat sérelme nélkül, e kerethatározat rendelkezéseit értelemszerűen kell alkalmazni – olyan mértékben, amennyire azok összhangban vannak azon kerethatározat rendelkezéseivel – a büntetések olyan esetekben történő végrehajtására, amikor a tagállam azon kerethatározat 4. cikkének (6) bekezdése szerinti esetekben vállalja a büntetés végrehajtását, vagy azon kerethatározat 5. cikkének (3) bekezdése szerint eljárva azt a feltételt szabta meg, hogy a személyt a büntetés letöltése céljából vissza kell szállítani az érintett tagállamba az elítélt személy büntetlenségének elkerülése céljából.”

Az olasz jog

8 A 2005. április 22-i legge n. 69 – Disposizioni per conformare il diritto interno alla decisione quadro 2002/584/GAI del Consiglio, del 13 giugno 2002, relativa al mandato d’arresto europeo e alle procedure di consegna tra Stati membri (a belső jognak az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi

kerethatározattal való összehangolása érdekében hozott rendelkezésekről szóló 69. sz. törvény) (a GURI 2005. április 29-i 98. száma, 6. o.) alapügy tényállására alkalmazandó változatának (a továbbiakban: 2005. évi 69. sz. törvény) 18. bis cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Ha az európai elfogatóparancsot büntetőeljárás lefolytatása céljából bocsátották ki, a Corte d'appello [(fellebbviteli bíróság)] az alábbi esetekben megtagadhatja az átadást:

a) ha az európai elfogatóparancs olyan bűncselekményekre vonatkozik, amelyeket az olasz jog részben vagy egészben belföldön vagy azzal egy tekintet alá eső helyen elkövetettnek tekint, vagy a kibocsátó tagállam területén kívül elkövetett olyan bűncselekményekre, amelyeknél az olasz jog nem teszi lehetővé a területén kívül elkövetett ugyanazon bűncselekmények miatt büntetőeljárás lefolytatását;

b) ha a keresett személy ellen büntetőeljárás van folyamatban ugyanazon cselekmény miatt, mint amely az európai elfogatóparancs alapjául szolgál.

(2) Ha az európai elfogatóparancsot szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából bocsátották ki, a Corte d'appello [(fellebbviteli bíróság)] megtagadhatja a keresett személy átadását, ha olasz állampolgárról vagy más uniós tagállam olyan állampolgáráról van szó, aki legalább öt évig jogszerűen és ténylegesen Olaszország területén lakott vagy tartózkodott, feltéve hogy a Corte d'appello [(fellebbviteli bíróság)] elrendeli, hogy e büntetést vagy szabadságelvonással járó intézkedést a nemzeti joggal összhangban Olaszországban hajtsák végre."

9 E törvény 19. cikke úgy rendelkezik, hogy az európai elfogatóparancs olasz igazságügyi hatóság általi végrehajtása az e cikkben felsorolt esetekben bizonyos feltételekhez kötötten történik. Közelebbről, e cikk (1) bekezdésének b) pontja előírja, hogy amennyiben európai elfogatóparancsot olasz állampolgár vagy más uniós tagállam olyan állampolgára ellen bocsátottak ki büntetőeljárás lefolytatása céljából, aki jogszerűen és ténylegesen legalább öt éven át Olaszország területén tartózkodott, az elfogatóparancs végrehajtását ahhoz a feltételhez kell kötni, hogy az érintett személyt a büntetőeljárás lefolytatását követően szállítsák vissza Olaszországba, hogy ott hajtsák végre a kibocsátó tagállamban rá kiszabott szabadságvesztés-büntetést vagy szabadságelvonással járó intézkedést.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

10 2022. május 23-án a procureur de la République près le tribunal judiciaire de Rennes (rennes-i elsőfokú bíróság mellett működő államügyész, Franciaország) európai elfogatóparancsot bocsátott ki büntetőeljárás lefolytatása céljából az orgazdasággal, pénzmosással és bűnszervezetben való részvétellel vádolt PY afgán állampolgárral szemben.

11 Az ezen európai elfogatóparancs végrehajtása iránti kérelem tárgyában eljáró Corte d'appello di Lecce (leccei fellebbviteli bíróság, Olaszország), amely a jelen ügyben a kérdést előterjesztő bíróság, első ítéletében elrendelte az érintett személynek a kibocsátó igazságügyi hatóság részére történő átadását.

12 2022. szeptember 16-án a Corte suprema di cassazione (semmítőszék, Olaszország) részben hatályon kívül helyezte ezt az ítéletet. E bíróság ugyanis úgy ítélte meg, hogy a Corte d'appello di Leccének (leccei fellebbviteli bíróság) meg kellett volna vizsgálnia egyrészt, hogy PY huzamosan

tartózkodik-e belföldön, és ha igen, milyen mértékben, és hogy ennélfogva teljesültek-e a 2005. évi 69. sz. törvény 19. cikke (1) bekezdésének b) pontjában előírt feltételek. Másrészt a Corte suprema di cassazione (semmítőszék) szerint a kérdést előterjesztő bíróságnak meg kellett volna vizsgálnia, hogy PY olasz állampolgár-e vagy harmadik ország állampolgára-e, és ez utóbbi esetben figyelembe kellett volna vennie a Corte costituzionale (alkotmánybíróság, Olaszország) által előterjesztett azon előzetes döntéshozatal iránti kérelmet, amelyben ezt követően a Bíróság 2023. június 6-i O. G. (Harmadik állambeli állampolgárral szemben kibocsátott európai elfogatóparancs) ítéletének (C-700/21, a továbbiakban: O. G. ítélet, EU:C:2023:444) alapjául szolgált.

13 A Corte suprema di cassazione (semmítőszék) 2022. szeptember 16-i határozatát követően a kérdést előterjesztő bíróság második ítéletében ismételten elrendelte az érintett francia hatóságoknak való átadását, megállapítva, hogy nem merül fel PY tényleges olaszországi telepedésének kérdése. A Corte d'appello di Lecce (leccei fellebbviteli bíróság) szerint ugyanis a 2005. évi 69. törvény 18. bis és 19. cikkének alkalmazásához szükséges feltételek azért nem teljesültek, mert e személy nem olasz állampolgár, és nem is más tagállam állampolgára, hanem afgán állampolgár.

14 A Corte di cassazione (semmítőszék) e második ítéletet is hatályon kívül helyezte, mivel úgy ítélte meg, hogy az érintett olaszországi letelepedésére vonatkozó bizonyítékokat nem értékelték megfelelően.

15 A kérdést előterjesztő bíróság, amelyhez az ügyet ismét visszautalták, szükségesnek tartja, hogy kérdést intézzen a Bírósághoz a 2002/584 kerethatározat értelmezésével, és különösen a 2005. évi 69. törvény 18. bis és 19. cikkének e kerethatározat 5. cikkének 3. pontjával való esetleges összeegyeztethetetlenségével kapcsolatban. E nemzeti rendelkezések ugyanis nem teszik lehetővé a végrehajtó igazságügyi hatóság számára, hogy amennyiben az érintett személy harmadik állam Olaszországban lakóhellyel rendelkező állampolgára, az átadást ahhoz a feltételhez kösse, hogy e személyt a meghallgatását követően szállítsák vissza Olaszországba a kibocsátó tagállam által vele szemben alkalmazott szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából.

16 E körülmények között a Corte d'appello di Lecce (leccei fellebbviteli bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Ellentétes-e a [2002/584 kerethatározat] 5. cikkének az e kerethatározat 1. cikkének (3) bekezdésével és a [Charta] 7. cikkével összefüggésben értelmezett 3. pontjával az olasz szabályozáshoz hasonló olyan szabályozás, amely – a büntetés vagy intézkedés végrehajtására irányuló európai elfogatóparancs végrehajtására vonatkozó eljárás keretében – abszolút jelleggel és automatikusan kizárja, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóságok megtagadják a területén lakó vagy tartózkodó harmadik országbeli állampolgárok átadását, függetlenül attól, hogy milyen kapcsolatban állnak e területtel?

2) Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén: milyen kritériumok és feltételek alapján kell e kapcsolatot kellően jelentősnek tekinteni ahhoz, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság köteles legyen megtagadni az átadást?"

17 A kérdést előterjesztő bíróság a Bíróság eljárási szabályzatának 105. cikke alapján kérte a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem gyorsított eljárásban történő elbírálását.

A Bíróság előtti eljárás

18 A Bíróság elnöke 2022. november 14-i határozatával felfüggesztette az eljárást a C-700/21. sz. ügyben folytatott eljárást befejező határozat meghozataláig. Az O. G. ítélet 2023. június 6-i kihirdetését követően a Bíróság elnökének 2023. június 9-i határozata alapján folytatódott az eljárás.

19 Ami a kérdést előterjesztő bíróság arra irányuló kérelmét illeti, hogy a jelen ügyet gyorsított eljárásban bírálják el, meg kell állapítani, hogy az eljárási szabályzat 99. cikke alapján indokolt végzéssel történő határozathozatalt elrendelő határozatra tekintettel e kérelemről már nem szükséges határozni (lásd analógia útján: 2021. december 16-i Fedasil végzés, C-505/21, EU:C:2021:1049, 35. pont).

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

20 Eljárási szabályzatának 99. cikke értelmében a Bíróság az előadó bíró javaslatára és a főtanácsnok meghallgatását követően az eljárás során bármikor indokolt végzéssel határozhat, különösen, ha az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésre a válasz egyértelműen levezethető az ítélkezési gyakorlatból.

21 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 267. cikk által létrehozott igazságügyi együttműködés a nemzeti bíróságok és a Bíróság közötti egyértelmű feladatmegosztáson alapul. Egyrészt a Bíróság nem jogosult arra, hogy az uniós jogi szabályokat valamely meghatározott ügyre alkalmazza, hanem kizárólag arra, hogy a Szerződések értelmezéséről, valamint az uniós intézmények, szervek vagy hivatalok által hozott jogi aktusok értelmezéséről döntsön (lásd ebben az értelemben: 2021. május 18-i Asociația „Forumul Judecătorilor din România” és társai ítélet, C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 és C-397/19, EU:C:2021:393 201. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Másrészt az Európai Unió Bírósága által a nemzeti bíróságok számára az előzetes döntéshozatal iránti kérelmek előterjesztésére vonatkozóan megfogalmazott ajánlások (HL 2019. C 380., 1. o.) 11. pontjának megfelelően a nemzeti bíróságok feladata, hogy a Bíróság által adott értelmezési szempontokból konkrét következtetéseket vonjanak le az előttük folyamatban lévő eljárásokban (lásd ebben az értelemben: 2018. október 25-i Roche Lietuva ítélet, C-413/17, EU:C:2018:865, 43. pont).

22 A jelen ügyben a Bíróság úgy véli, hogy az uniós jognak a kérdést előterjesztő bíróság által kért értelmezése egyértelműen levezethető az O. G. ítéletből. A jelen ügyben tehát az eljárási szabályzat 99. cikkét kell alkalmazni.

23 Amint az e végzés 21. pontjából kitűnik, a kérdést előterjesztő bíróság feladata, hogy a Bíróság ezen ítélkezési gyakorlatából eredő értelmezési szempontokból az alapeljárásban levonja a konkrét következtetéseket.

Az első kérdésről

24 Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2002/584 kerethatározat 5. cikkének 3. pontját akként kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely abszolút és automatikus módon megakadályozza a végrehajtó tagállam igazságügyi hatóságát abban, hogy az e tagállam területén lakóhellyel rendelkező harmadik országbeli állampolgár átadását ahhoz a feltételhez kösse, hogy e személyt a

meghallgatását követően szállítsák vissza e tagállamba a kibocsátó tagállamban vele szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából.

25 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 2002/584 kerethatározat 1. cikke (3) bekezdésének és 4. cikke 6. pontjának értelmezésére vonatkozó előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában eljáró Bíróság az O. G. ítélet 38. pontjában kimondta, hogy nem lehet korlátlan az a mérlegelési mozgástér, amellyel a tagállam az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának ez utóbbi rendelkezésben foglalt mérlegelhető okának átültetése során rendelkezik.

26 Ugyanis, először is, a tagállam e kerethatározat 1. cikke (3) bekezdésének megfelelően köteles tiszteletben tartani az EUSZ 6. cikkben említett alapvető jogokat és elveket, köztük a Charta 20. cikkében biztosított törvény előtti egyenlőség elvét. Ez utóbbi rendelkezés tiszteletben tartása a Charta 51. cikke (1) bekezdésének megfelelően kötelező a tagállamokra nézve, amikor az uniós jogot hajtják végre, így például amikor az európai elfogatóparancs végrehajtása mérlegelhető megtagadásának a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontjában szereplő okát átültetik (lásd ebben az értelemben: O. G. ítélet, 39. és 40. pont).

27 Mivel a Charta 20. cikke egyáltalán nem korlátozza a saját hatályát, a törvény előtti egyenlőség elve az uniós jog által szabályozott valamennyi tényállásra alkalmazandó. Ezen elv megköveteli, hogy az összehasonlítható helyzeteket ne kezeljék eltérő módon, a különböző helyzeteket pedig ne kezeljék egyenlő módon, kivéve ha ez a bánásmód objektíve igazolt (lásd ebben az értelemben: O. G. ítélet, 41. és 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

28 A 2002/584 kerethatározat 4. cikke 6. pontja alkalmazási feltételeinek értékelése keretében a Bíróság az O. G. ítélet 44. pontjában megállapította: azt kell meghatározni, hogy a szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparanccsal érintett, a végrehajtó tagállamban tartózkodó vagy ott lakóhellyel rendelkező harmadik országbeli állampolgár helyzete összehasonlítható-e ugyanezen tagállam e tagállamban tartózkodó vagy ott lakóhellyel rendelkező olyan állampolgárának helyzetével, akivel szemben ilyen elfogatóparancsot bocsátottak ki.

29 Közelebbről, ami a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontjában írt „lak[óhely]” feltételét illeti, a Bíróság kimondta, hogy a keresett személy a végrehajtó tagállamban „lakik”, ha tényleges tartózkodási helyét ez utóbbi tagállamban alakította ki. Ebből következik, hogy ezen első feltételre tekintettel az európai elfogatóparanccsal érintett, a végrehajtó tagállamban tartózkodó vagy ott lakóhellyel rendelkező harmadik országbeli állampolgár összehasonlítható helyzetben van e tagállam európai elfogatóparanccsal érintett, e tagállamban tartózkodó vagy ott lakóhellyel rendelkező állampolgárával (lásd ebben az értelemben: O. G. ítélet, 47. pont).

30 Egyébiránt az O. G. ítélet 49. pontjában a Bíróság kimondta, hogy ha a jelen végzés előző pontjában említett „lak[óhely]” feltétele teljesül, akkor a végrehajtó igazságügyi hatóságnak azt is értékelnie kell, hogy fennáll-e a kibocsátó tagállamban kiszabott büntetés végrehajtó tagállamban történő végrehajtását indokolttá tévő jogos érdek. Ezen értékelés lehetővé teszi e hatóság számára, hogy figyelembe vegye a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontja által követett célt, amely az állandó ítélkezési gyakorlat szerint abban áll, hogy növelje a keresett személy társadalomba való visszailleszkedésének esélyeit a vele szemben kiszabott büntetés letöltésekor (2018. december 13-i Sut ítélet, C-514/17, EU:C:2018:1016, 33. és 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Márpedig azok az uniós polgárok és harmadik országbeli állampolgárok, akik megfelelnek a jelen végzés 29. pontjában felidézett feltételnek, hasonló esélyekkel

rendelkezhetnek a társadalomba való visszailleszkedésre, ha – amennyiben szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs hatálya alatt állnak – a végrehajtó tagállamban töltik le a büntetést vagy a szabadságelvonással járó intézkedést.

31 Ebből következik, hogy az e kerethatározat 4. cikke 6. pontjának átültetésére irányuló nemzeti szabályozás nem tekinthető a Charta 20. cikkében rögzített törvény előtti egyenlőség elvével összhangban állónak, ha eltérően kezeli egyrészt a saját állampolgárait és más uniós polgárokat, másrészt pedig a harmadik országok állampolgárait azáltal, hogy ez utóbbiakat abszolút jelleggel és automatikusan kizárja az európai elfogatóparancs végrehajtása mérlegelhető megtagadásának e rendelkezésben előírt okára alapított kedvezményéből, még akkor is, ha e harmadik országbeli állampolgárok e tagállam területén tartózkodnak vagy ott lakóhellyel rendelkeznek, anélkül hogy figyelembe vennék az említett harmadik országbeli állampolgárok e tagállam társadalmába való visszailleszkedésének mértékét. Nem tekinthető ugyanis úgy, hogy az ilyen eltérő bánásmód a Bíróságnak az O. G. ítélet 42. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlata értelmében objektíven igazolható.

32 Másodszor, az O. G. ítélet 53. pontjában a Bíróság kimondta, hogy a 2002/584 kerethatározat 4. cikke 6. pontjának átültetése nem járhat azzal a hatással, hogy megfosztja a végrehajtó igazságügyi hatóságot az annak eldöntéséhez szükséges mérlegelési mozgástértől, hogy a társadalomba való visszailleszkedésre irányuló célkitűzésre tekintettel meg kell-e tagadni az európai elfogatóparancs végrehajtását, vagy sem.

33 Márpedig, amint arra az O. G. ítélet 55. pontja emlékeztet, a 2005. évi 69. sz. törvény 18. bis cikke, amely a 2002/584 kerethatározat 4. cikke 6. pontjának az olasz jogba való átültetésére irányul, az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának ez utóbbi rendelkezésben szereplő mérlegelhető okának alkalmazását kizárólag az olasz állampolgárokra és más tagállamok állampolgáraira korlátozza, ily módon a harmadik országok állampolgárai teljesen és automatikusan ki vannak zárva az ezen okra alapított kedvezményből, anélkül hogy e tekintetben a végrehajtó igazságügyi hatóság bármilyen mérlegelési mozgástérrel rendelkezne, jóllehet e 4. cikk 6. pontja nem korlátozza ezen ok hatályát kizárólag az uniós polgárokra.

34 Így, amennyiben a szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparanccsal érintett személy harmadik ország állampolgára, az ilyen nemzeti szabályozás megfosztja a végrehajtó igazságügyi hatóságot azon jogkörétől, hogy az adott ügy egyedi körülményeinek figyelembevételével értékelje, hogy e személynek a végrehajtó tagállamhoz való kötődése elegendő-e ahhoz, hogy az e rendelkezésben említett, társadalomba való visszailleszkedésre irányuló cél jobban elérhető legyen azáltal, hogy e személy e tagállamban tölti le a büntetését, és ez veszélyezteti az említett célkitűzést.

35 E megfontolások összességére tekintettel a Bíróság az O. G. ítélet 58. pontjában megállapította, hogy a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontját a Charta 20. cikkében rögzített törvény előtti egyenlőség elvével összefüggésben akként kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az e 4. cikk 6. pontját átültető olyan tagállami szabályozás, amely abszolút jelleggel és automatikusan kizárja az európai elfogatóparancs végrehajtása mérlegelhető megtagadásának az e rendelkezésben írt okra alapított kedvezményéből az e tagállam területén tartózkodó vagy ott lakóhellyel rendelkező harmadik országbeli állampolgárokat, anélkül hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság értékelhetné ezen állampolgárnak e tagállamhoz való kötődését.

36 Ami a 2002/584 kerethatározat 5. cikkének 3. pontját illeti, először is az e rendelkezésben írt európai elfogatóparanccsal érintett uniós polgár és az ilyen elfogatóparanccsal érintett harmadik országbeli állampolgár helyzetének összehasonlíthatóságát illetően meg kell állapítani, hogy e rendelkezés – ugyanezen kerethatározat 4. cikkének 6. pontjához hasonlóan – a végrehajtó tagállamban „lakóhellyel” rendelkező valamennyi személyre alkalmazható. Így a 2002/584 kerethatározat 5. cikkének 3. pontja a „lak[óhely]” feltételét illetően nem tartalmaz olyan rendelkezést, amely igazolná a harmadik országbeli állampolgár és az uniós polgár helyzete közötti különbségtételt. Következésképpen a büntetőeljárás lefolytatása céljából kibocsátott európai elfogatóparanccsal érintett, a végrehajtó tagállamban lakóhellyel rendelkező harmadik országbeli állampolgár hasonló helyzetben van, mint e tagállam állampolgára vagy egy másik tagállam olyan állampolgára, aki e tagállamban rendelkezik lakóhellyel, és akivel szemben ilyen elfogatóparancsot bocsátottak ki. Ebből következik, hogy a Charta 20. cikke alapján e személyek helyzete nem kezelhető eltérő módon.

37 Egyébiránt, a 2002/584 kerethatározat 5. cikke 3. pontjának célját illetően, emlékeztetni kell arra, hogy e rendelkezés célja, hogy növelje a végrehajtó tagállam állampolgára vagy lakosa társadalomba való visszailleszkedésének esélyeit azáltal, hogy lehetővé teszi számára, hogy e tagállam területén töltse le azt a szabadságvesztés-büntetést vagy szabadságelvonással járó intézkedést, amelyet az európai elfogatóparancs végrehajtásaként vele szemben a kibocsátó tagállamban fognak kiszabni (lásd ebben az értelemben: 2020. március 11-i SF [Európai elfogatóparancs – A végrehajtó államba történő visszaszállítás garanciája] ítélet, C-314/18, EU:C:2020:191, 48. pont). Márpedig, amint az a jelen végzés 30. pontjából kitűnik, e célkitűzés egybeesik ugyanezen kerethatározat 4. cikke 6. pontjának céljával. Így az uniós polgároknak és a büntetőeljárás lefolytatása céljából kibocsátott európai elfogatóparanccsal érintett harmadik országbeli állampolgároknak – amennyiben megfelelnek a jelen végzés 29. pontjában említett „lakóhelyre” vonatkozó feltételnek – hasonló esélyei vannak a társadalomba való visszailleszkedésre, ha a kibocsátó tagállamban kiszabott büntetést vagy szabadságelvonással járó intézkedést a végrehajtó tagállamban töltik le.

38 Másodszor, az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy a 2005. évi 69. sz. törvénynek a 2002/584 kerethatározat 5. cikkének 3. pontját az olasz jogba átültető 18. bis és 19. cikke e kerethatározat e cikkének alkalmazását lényegében kizárólag az olasz állampolgárokra és más tagállamok állampolgáraira korlátozza, ily módon a harmadik országok állampolgárait teljes mértékben és automatikusan kizárja e rendelkezés hatálya alól, anélkül hogy e tekintetben bármilyen mérlegelési mozgásteret biztosítana a végrehajtó igazságügyi hatóságnak, jóllehet az említett 5. cikk 3. pontja nem korlátozza a hatályát kizárólag az uniós polgárokra.

39 Ily módon, amennyiben az európai elfogatóparanccsal érintett személy Olaszországban lakóhellyel rendelkező harmadik országbeli állampolgár, az ilyen nemzeti szabályozás megfosztja a végrehajtó igazságügyi hatóságot azon jogkörétől, hogy az adott ügy sajátos körülményeinek figyelembevételével értékelje, hogy e személy végrehajtó tagállamhoz való kötődése elegendő-e ahhoz, hogy az e rendelkezés által követett, a társadalomba való visszailleszkedésre irányuló cél jobban elérhető legyen abban az esetben, ha e személy e tagállamban töltené le a vele szemben kiszabható büntetést, és ezáltal az ilyen nemzeti szabályozás veszélyezteti e célt.

40 E megfontolások összességére tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2002/584 kerethatározat 5. cikkének 3. pontját – a törvény előtti egyenlőségnek a Charta 20. cikkében rögzített elvével összefüggésben – akként kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely abszolút és automatikus módon megakadályozza a végrehajtó tagállam igazságügyi hatóságát abban, hogy az e tagállam területén lakóhellyel rendelkező harmadik

országbeli állampolgár átadását ahhoz a feltételhez kösse, hogy e személyt a meghallgatását követően szállítsák vissza e tagállamba a kibocsátó tagállamban vele szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából.

A második kérdésről

41 Második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2002/584 kerethatározat 5. cikkének 3. pontját akként kell-e értelmezni, hogy annak értékeléséhez, hogy a végrehajtó tagállam területén lakóhellyel rendelkező harmadik országbeli állampolgárral szemben büntetőeljárás lefolytatása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtását az e rendelkezésben előírt feltételhez kell-e kötni, a végrehajtó igazságügyi hatóságnak értékelnie kell azokat a tényezőket, amelyekből megállapítható, hogy ezen állampolgár és a végrehajtó tagállam között vannak-e olyan kötődések, amelyek bizonyítják, hogy kellőképpen beilleszkedett ebbe az államba, és ha igen, melyek ezek a tényezők.

42 E tekintetben a Bíróság az O. G. ítélet 68. pontjában kimondta, hogy a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontját akként kell értelmezni, hogy annak értékeléséhez, hogy meg kell-e tagadni a végrehajtó tagállam területén tartózkodó vagy lakóhellyel rendelkező harmadik országbeli állampolgár ellen kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtását, a végrehajtó igazságügyi hatóságnak átfogóan kell értékelnie az ezen állampolgár helyzetét jellemző valamennyi, azt valószínűsítő tényezőt, hogy e személy és a végrehajtó tagállam között fennáll olyan kötődés, amely bizonyítja az ezen tagállamba való, kellő mértékű beilleszkedését, és hogy ennélfogva a vele szemben a kibocsátó tagállamban kiszabott szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtó tagállamban történő végrehajtása javítja a társadalomba való visszailleszkedésének esélyét e büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtását követően. E tényezők között szerepel a harmadik országbeli állampolgárnak a végrehajtó tagállamhoz fűződő családi, nyelvi, kulturális, társadalmi vagy gazdasági kötődése, valamint az e tagállamban való tartózkodásának jellege, időtartama és feltételei.

43 A jelen végzés 36. és 37. pontjában a 2002/584 kerethatározat 5. cikke 3. pontjának hatályát és célját illetően szereplő megfontolásokra tekintettel a jelen végzés előző pontjában említett átfogó értékelést ez utóbbi rendelkezés alkalmazásának keretében is el kell végezni.

44 Ezért a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2002/584 kerethatározat 5. cikkének 3. pontját akként kell értelmezni, hogy annak értékeléséhez, hogy a végrehajtó tagállam területén lakóhellyel rendelkező harmadik országbeli állampolgár ellen kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtását az e rendelkezésben meghatározott feltételhez kell-e kötni, a végrehajtó igazságügyi hatóságnak átfogóan értékelnie kell az ezen állampolgár helyzetét jellemző valamennyi, azt valószínűsítő tényezőt, hogy e személy és a végrehajtó tagállam között fennáll olyan kötődés, amely bizonyítja az ezen államba való, kellő mértékű beilleszkedését, és hogy ennélfogva a vele szemben a kibocsátó tagállamban kiszabott szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtó tagállamban történő végrehajtása javítja a társadalomba való visszailleszkedésének esélyét e büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtását követően. E tényezők között szerepel a harmadik országbeli állampolgárnak a végrehajtó tagállamhoz fűződő családi, nyelvi, kulturális, társadalmi vagy gazdasági kötődése, valamint az e tagállamban való tartózkodásának jellege, időtartama és feltételei.

A költségekről

45 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nyolcadik tanács) a következőképpen határozott:

1) **Az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat 5. cikkének 3. pontját – a törvény előtti egyenlőségnek az Európai Unió Alapjogi Chartája 20. cikkében rögzített elvével összefüggésben –**

   a következőképpen kell értelmezni:

   azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely abszolút és automatikus módon megakadályozza a végrehajtó tagállam igazságügyi hatóságát abban, hogy az e tagállam területén lakóhellyel rendelkező harmadik országbeli állampolgár átadását ahhoz a feltételhez kösse, hogy e személyt a meghallgatását követően szállítsák vissza e tagállamba a kibocsátó tagállamban vele szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából.

2) **A 2002/584/IB kerethatározat 5. cikkének 3. pontját**

   a következőképpen kell értelmezni:

   annak értékeléséhez, hogy a végrehajtó tagállam területén lakóhellyel rendelkező harmadik országbeli állampolgár ellen kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtását az e rendelkezésben meghatározott feltételhez kell-e kötni, a végrehajtó igazságügyi hatóságnak átfogóan értékelnie kell az ezen állampolgár helyzetét jellemző valamennyi, azt valószínűsítő tényezőt, hogy e személy és a végrehajtó tagállam között fennáll olyan kötődés, amely bizonyítja az ezen államba való, kellő mértékű beilleszkedését, és hogy ennélfogva a vele szemben a kibocsátó tagállamban kiszabott szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtó tagállamban történő végrehajtása javítja a társadalomba való visszailleszkedésének esélyét e büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtását követően. E tényezők között szerepel a harmadik országbeli állampolgárnak a végrehajtó tagállamhoz fűződő családi, nyelvi, kulturális, társadalmi vagy gazdasági kötődése, valamint az e tagállamban való tartózkodásának jellege, időtartama és feltételei.

Aláírások